

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIV. — Wydana i rozesłana dnia 22. lipca 1915.

Treść: (M 202. i 203.) 202. Rozporządzenie, dotyczące składu i zakresu działania głównej Komisji miar i wag. — 203. Rozporządzenie, dotyczące nżywiania zboża i produktów mlewa na karmę.

202.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 19. lipca 1915, dotyczące składu i zakresu działania głównej Komisji miar i wag.

Na zasadzie artykułów X. i XX. ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16. z r. 1872, zmienia się postanowienia o organizacyi głównej Komisji miar i wag, obwieszczone rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111 i ogłasza co następuje:

§ 1.

Główna Komisya miar i wag, jako najwyższy organ techniczny dla miar i wag, ma normować wszystkie sprawy, dotyczące technicznej strony cechownictwa oraz czuwać nad tem, by w cechownictwie stosowano jednostajne zasady.

Komisya podlega Ministrowi robót publicznych i ma swą siedzibę w Wiedniu.

§ 2.

Główna Komisya miar i wag składa się z prezydenta, wiceprezydenta i przydanych członków.

Prezydenta i wiceprezydenta mianuje na okres pięcioletni cesarz na wniosek Ministra robót publicznych.

Prezydent i wiceprezydent muszą stale mieszkać w Wiedniu.

Przydanych członków powoływa — również na okres pięcioletni — Minister robót publicznych na wniosek prezydenta.

Skład komisyi ogłasza się każdym razem urzędownie.

Główna Komisya miar i wag zbiera się co najmniej raz w roku na wspólne obrady w Wiedniu.

Wiceprezydent i inni przydani członkowie nie pobierają za swe trudy — z wyjątkiem wypadku, objętego § 5. — żadnego osobnego wynagrodzenia; o ile jednak nie mieszkają stale w Wiedniu otrzymują z powodu udziału w pleuarnem posiedzeniu dyety i koszta podróży, odpowiadające szóstej klasie rangi urzędników państwowych, o ile odnośni funkcyonaryusze nie mają prawa do wyższej należytości.

§ 3.

Uchwałom członków głównej Komisji miar i wag zastrzeżone są wszelkie sprawy techniczne zasadniczej natury, odnoszące się wogóle do miar i wag oraz do służby cechowniczej, w szczególności zaś zmiany ordynacyi cechowniczej z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, wraz z wydanymi do niej dodatkami, instrukcyi dla urzędów miar i wag i rozstrzyganie o dopuszczeniu nowych przyrządów mierniczych do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania w celu używania ich w publicznym obrocie.

§ 4.

Uchwały członków komisji przychodzą do skutku albo przez głosowanie na plenarnem zebraniu, które ma zwołać prezydent, albo też przez oddanie opinii na piśmie. Do ważności uchwał na plenarnem zebraniu potrzeba absolutnej większości głosów obecnych członków komisji.

Przy głosowaniu w drodze pisemnej rozstrzyga większość oddanych w określonym terminie głosów, chyba że przynajmniej dwóch członków zażąda ustnego głosowania.

Prezydent ma głos tylko w razie równości głosów i w przypadku tym rozstrzyga głos prezydenta.

§ 5.

W rękę prezydenta spoczywa naczelne kierownictwo spraw technicznych, które na zasadzie postanowień poprzedzającego § 3. zastrzeżone są uchwałą członków głównej Komisji miar i wag; on podpisuje wszystkie pisma stosowywane do członków komisji.

Prezydent przedkłada Ministerstwu robót publicznych potrzebne wnioski co do ogłaszania uchwał głównej Komisji miar i wag i podpisuje odnośne przepisy, ogłaszane w Dzienniku ustaw państwa.

Kierownictwu prezydenta zastrzeżone są dalej wszystkie te sprawy, które stanowią przedmiot ogłoszeń w dzienniku rozporządzeń dla spraw miar i wag, bez względu na to, czy one są od uchwał członków komisji zależne lub nie. Prezydent podpisuje zatem także wszystkie publikacje, zamieszczane w dzienniku rozporządzeń dla spraw miar i wag.

Za zgodą Ministerstwa robót publicznych może prezydent powierzyć wygotowanie osobnych technicznych opinii poszczególnym członkom komisji, przynajmniej im od przypadku do przypadku odpowiednie wynagrodzenie.

W przypadku niemożności spełniania obowiązków przez prezydenta obejmuje jego czynności wiceprezydent.

§ 6.

Kierownictwo bieżących spraw służby cechowiczej spoczywa co do spraw technicznych w rękę urzędnika technicznego, któremu Minister robót publicznych powierzył kierownictwo technicznej służby przy głównej Komisji miar i wag, co do spraw administracyjnych w rękach urzędnika prawno-administracyjnego, przydzielonego przez Ministra robót publicznych do głównej

Komisji miar i wag w celu kierownictwa służbą administracyjną.

Każdemu z tych urzędników dodany jest personal, potrzebny do pełnienia służby. Urzędników administracyjnych i rachunkowych przydziela Ministerstwo robót publicznych.

Obydwaj kierujący urzędnicy biorą udział w plenarnych zebraniach. Przydzielonych im urzędników można przyzywać na zebranie plenarne w charakterze referentów. Nie przysługuje im jednak prawo głosowania.

Każdy z wymienionych wyżej urzędników ma prawo rozporządzania funduszami w ramach kredytów, przyzwoleń na cechownictwo i z zachowaniem szczegółowych przepisów pod względem rachunkowości.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; równocześnie traci moc obowiązującą postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111.

Truka wlr.

203.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i handlu z dnia 21. lipca 1915,

dotyczące używania zboża i produktów mlewa
na karmę.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rolnicy i inni posiadacze zwierząt mogą pomimo zajęcia, zarządzanego § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, używać stosownie do podanych niżej przepisów

1. pośladu,
2. owsa,
3. kukurydzy,
4. jęczmienia

na karmę i oddawać je w tym celu młynom do przesrutowania.

§ 2.

Przy młóce i czyszczeniu nie można uzyskiwać więcej pośladu, jak 5% całej wymłóconej ilości.

Użycie pośladu na karmę nie ulega żadnemu ograniczeniu.

§ 3.

Ustanowiona rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 11. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 116, ilość zużycia przeciętnie 1 kg owsa dziennie na każdego konia, obowiązuje aż do dalszego zarządzenia.

§ 4.

Używanie na karmę kukurydzy, pochodzącej z nowego żniwa, nie ulega żadnemu ograniczeniu.

§ 5.

Rolnicy mogą użyć na karmę dla własnego bydła najwyżej jedną ćwierć tej ilości zżętego we własnym gospodarstwie jęczmienia, jaka pozostanie po odliczeniu od ogólnej produkcji ilości potrzebnej na zasiew.

Minister rolnictwa może pozwolić na wniosek politycznej władzy krajowej na wyjątki dla poszczególnych krajów lub części krajów, jeśli zostanie udowodnione, że zżęte tam ilości jęczmienia są nieznaczne i bezwarunkowo producentowi potrzebne na karmę dla własnego bydła.

§ 6.

O ile rolnicy nie czynią w pełni użytku z zakreszonych w §§ 2. do 5. uprawnień dotyczących karmy, mogą pozostałe ilości wymienionych tam rodzajów plonu sprzedać tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 7.

Pozostałymi w ten sposób ilościami pośladu, owsa, kukurydzy i jęczmienia, oraz temi, objętymi prócz tego przez Wojenny zakład obrotu zbożem ilościami owsa i jęczmienia, które pozostaną po zaspokojeniu zapotrzebowania zarządu wojskowego i przemysłów, przerabiających zboże, rozporządza Wojenny zakład obrotu zbożem według wskazówek Ministra rolnictwa.

§ 8.

Odpadłe przy wymielaniu otręby tego zboża, które według § 3., punkt 1., lit. a, rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915,

Dz. u. p. Nr. 167, wolno przedsiębiorcom gospodarstw rolnych zużywać, pozostawia się tym ostatnim do użycia na karmę.

Producentom zboża, dostarczonego Wojennemu zakładowi obrotu zbożem, należy się połowa tej ilości otrąb, która według przepisów o wymielaniu odpowiada ilości dostarczonego zboża.

Minister rolnictwa może na wniosek politycznej władzy krajowej postanowić dla poszczególnych krajów lub części krajów, wykazujących szczupłą produkcję zboża, że producentom tego ostatniego można pozostawiać także wydatniejszy udział w otrębach za zboże, dostarczone Wojennemu zakładowi obrotu zbożem.

Przy dostarczeniu zboża Wojennemu zakładowi obrotu zbożem otrzymuje producent od pełnomocnika tego zakładu kartę na prawo poboru, w której należy podać w cyfrach należącą się ilość otrąb.

§ 9.

Całą pozostałą ilością otrąb rozporządza Wojenny zakład obrotu zbożem według wskazówek Ministra rolnictwa.

Obowiązuje przytem jako zasada, że cały zapas należy stosownie do zapotrzebowania, wypośredkowanego przy współdziałaniu głównych korporacji rolniczych i innych fachowych związków rozdzielić na poszczególne kraje i w każdym z nich oddać posiadaczom zwierząt.

Przy przyjmowaniu zgłoszeń zapotrzebowania należy tych posiadaczy zwierząt, którzy pobrali już otręby stosownie do § 8., uwzględnić tylko o tyle, o ile chodzi o zwiększone, niezaspokojone jeszcze, a dające się stwierdzić zapotrzebowanie.

§ 10.

Wojenny zakład obrotu zbożem może przekazać pobieranie otrąb poszczególnym konsumentom bezpośrednio przy oznaczonych młynach, lub pobieranie może być uskuteczniane na zarządzenie Wojennego zakładu obrotu zbożem za pośrednictwem gmin, które mają zbierać zgłoszenia zapotrzebowania, lub wspólnie w inny stosowny sposób.

§ 11.

Posiadacze zwierząt, którzy nie potrzebują na karmę we własnym gospodarstwie zażądaną ilość otrąb, mogą sprzedać ją tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 12.

Sprzedaż otrąb jest dozwolona tylko tym osobom, które zostaną do tego przeznaczone przez Wojenny zakład obrotu zbożem.

Prócz posiadaczy zwierząt, fabryk artykułów pastewnych, przedsiębiorstw używających otrąb i sprzedawców, wyznaczonych przez Wojenny zakład obrotu zbożem, nie może nikt trzymać zapasów otrąb.

Wszystkie nieprawnie trzymane zapasy spadają na rzecz państwa.

§ 13.

Do używania otrąb w celu wyrabiania artykułów pastewnych potrzebne jest zezwolenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem handlu.

§ 14.

Cena za cetnar metryczny produkowanych w krajach tutejszych otrąb nie może przekraczać 17 koron. Ta cena obowiązuje na stacyi naładowniczej młyna i zawiera koszt transportu do tej stacyi i koszt naładowania. Obowiązuje bez worka przy zapłacie w gotówce.

§ 15.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia.

§ 16.

O ile nie znajdują zastosowania postanowienia § 32. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, będą polityczne władze powiatowe karały za przekroczenia tego rozporządzenia grzywną do 2000 koron lub aresztem do trzech miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeśli przekroczenia dopuści się osoba, wykonująca przemysł, można prócz tego, o ile zachodzą warunki § 133. b, ustęp 1., lit. a ustawy przemysłowej, zarządzić odebranie uprawnienia przemysłowego.

§ 17.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia, co do postanowień o otrębach z dniem 15. sierpnia 1915.

Z dniem 15. sierpnia 1915 uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 58.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.